

Kedves testvéreim a Krisztusban!

Amikor Mária a szülését követő tisztulása után a jeruzsálemi templomba ment férjével együtt áldozni és egyben a született gyermeket, az akkor kb. 40 napos Jézust bemutatni, akkor a templomban a hatalmas tömegben csak ketten ismerték fel e bemutatásnál, hogy Jézus a Krisztus. A Felkent. A Messiás. Az, akiről a próféták szóltak. Akit egész Izráel várt.

Tudjuk, hogy a napkeleti bölcsek látogatása csak ez után lesz majd, itt egyelőre még csak a betlehemi pásztorok tudtak arról, hogy Jézus a Messiás, nekik angyalok jelentették ezt ki, továbbá Szent József, akinek álmában ezt angyal jelentette ki, Mária, Jézus anyja, akinek angyal jelentette ki ezt, Erzsébet, Mária rokona, akinek a Szentlélek jelentette ki ezt, Erzsébet férje Zakariás, akinek angyal jelentette ki ezt és ennyi. Mindenki más előtt rejtett volt Jézus személyének titka.

Gondolkodtam, hogy miért? Miért nem mondták meg másoknak? Először nem jöttem rá. Csak úgy lett előttem világos, hogy indirekt módon közelítettem meg a választ. Elképzeltem a másik variációt, azt, hogy Jézus szülei szólnak másoknak a csoda dolgokról, Szentlélekről foganásról, az angyalokról, álmokról, kijelentésekről, pásztorokról. Mi lett volna akkor? Hát nagy baj. Szócsaták, hogy a szülők behülyültek-e, amikor ilyeneket mesélnek, aztán az ellenségek azonnal rátörtek volna Jézus életére, mint például Heródes, vagy Augusztus császár. A papság azonnal szembefordult volna a szent családdal, vagy pedig átvették volna az irányítást, amiből csak rossz származott volna. Az ismerősök mind lesték volna, hogy vannak-e még más kijelentések, csodák, és messzemenő következtetéseket vontak volna le mindenből. Általánosságban szinte mindenki értetlenkedett volna, hogy a Messiásnak nem így, nem ilyen körülmények közt kellene megszületnie.

Ragozhatnám még tovább, de talán elég meggyőző voltam, hogy ezeket a csodákat Isten nem azért adta és Jézus titkát nem azért jelentette ki, hogy azt közhírré tegyék. A pásztoroknak sem azért adták a kijelentést az angyalok, hogy menjenek el a pásztorságukat otthagya hittérítő, missziói útra, hanem azért, hogy menjenek el a gyermeket meglátogatni. Nem volt megtiltva a bizonyágtétel, de az ő szerepük első renden aznap a tanúságlétel és nem a tanúságtétel volt. Jézus születésénél Isten lenézett pásztorokat és lenézett pogányokat választott tanúul, érdekes, hogy a feltámadáskor meg a lenézett asszonyokat. Isten előtt ez így volt kedves. Minden esetre, ahogyan az előbb mondtam, a gyermek Jézus születésénél a tanúság még nem annyira markánsan továbbadandó bizonyágtétel.

Itt jegyzem meg azt is, hogy Jézus sem úgy kezdte el a nyilvános működését, hogy „hahó, én vagyok a Messiás”, hanem egyszerűen csak meghirdette-megvalósította-meglátatta az Isten országát, Isten közelségét az emberekkel. Nem is szólva arról, hogy előtte kb. 30 évig ő maga még csak ezt sem tette.

Egy szó, mint száz: a gyermek Jézust felismerni, mint Isten Fiát, a Messiást, a szent isteni olajjal felkent istenkirályt nem lehetett vitatkozások közepette, hanem csak hit által, amihez Isten adta a kijelentést.

Visszatérve igénkhez: ez azt jelentette, hogy a jeruzsálemi templomban, amikor szertartásosan bemutatták a gyermeket, akkor senki sem ismerte fel őt, mint Messiást, csak két mély hitű ember. A vélhetőleg tízezres, de mindenképpen ezres nagyságrendű tömegben. Igaz, a szertartás nem olyan volt, ahol a középpontban lett volna Jézus, nem egy mai keresztlőre kell gondolni, hanem csak arra, hogy talán más gyermekekkel együtt Mária és József is áldoztak és

Tatabánya-Óvárosi Református Gyülekezet

néhány percig a gyermeket szertartásosan Isten elé vitték, mint elsőszülöttet, akinek az életét a vallási törvény előírása szerint ki kellett váltani valamilyen állati áldozattal.

És akkor egyszer csak ez a két idős ember, Simeon és Anna úgymond kapcsol. Megérik a megéreztetlent. Megérik azt, hogy ez a gyermek a Messiás. Megjegyzem, mindig könnyebb dolga van annak megéreztetni valamit, aki azt várja is, mint aki nem is foglalkozik azzal a dologgal. Szóval ez a két idős ember elemi erővel várta a Messiást, úgy tűnik sokakkal ellentétben, akik úgy voltak vele, hogy ha majd jön, akkor jön, éljen, de ez nem töltötte be a mindennapjaikat. Szóval a két öregember várta a Messiást, és éveken-évtizedeken át sok gyermeket figyelhettek a templomban, de ma ráismernek a Messiasra. Hozzáteszem, nem úgy, hogy kémrendszerrel dolgoztak, hogy embereket ráállítottak volna arra, hogy figyeljenek minden átlagostól eltérő gyermekbemutatót. Már csak azért sem, mert ezek a hitben és tisztességben előre haladott emberek nem gyermekkukucskálással töltötték évtizedeiket a templomban, hanem imádságban és böjtben. Azt pedig nem lehet úgy csinálni, hogy közben egyfolytában oldalra pislogtak, hogy milyen mozgolódást lehet észrevenni. Annától egyébként is figyelemreméltó, hogy nyomorúságos sorsa okán igazán nem kellett volna böjtölnie, hiszen Isten már eleve böjtös életet adott neki. Ő mégis úgy érezte, hogy még így is van olyan gazdagsága, amiről lemondhat, hogy lelkiileg érzékenyebb legyen, és hogy jobban tudjon Istent és embereket szeretni. Anna a böjtjében azért hozott áldozatot, mert így nem csak a maga dolgát, életét vitte Isten elé, hanem másokat is, az egész zsidó nép ügyét, bűneit, sorsát. Éppen történetünk mutatja azt, hogy pontosan ez meg is hozta a gyümölcsét, Isten megáldotta ezt a lelkületet, hiszen a hatalmas tömegben csak Simeon bácsival ketten ismerték fel Jézusban a világ Megváltóját.

Ezek a mély hitű idős emberek nem emberi segítséggel találták meg Jézust, a Messiást, hanem isteni kijelentés által. Akkor, amikor teljesen szokványos módon történtek az események a templomban, ők megláttak egy egyszerű és szegény házaspárt – a szegényt onnan tudjuk, hogy gerlicével áldoztak és nem valami nagyobb állattal -, és isteni indíttatásra odamentek a gyermekhez.

Simeon bácsi eleve egy személyes isteni ígéret hitében élt: abban, hogy addig nem fog meghalni, amíg nem látja meg a Messiást. Ezzel a bizonyosságával ő egyedül volt, ez még Anna néninek sem volt meg. Simeon nagyon örült a Jézussal való találkozásnak, noha ez tulajdonképpen azt is jelentette, hogy akkor most már ő nemsokára meg fog halni. Simeon karjába vette a gyermeket, amit talán nem kell magyarázni, hogy mekkora élmény volt az ő számára, és először is Istenhez szólt. Azt mondta neki, hogy az élete szolgálat volt, amit csodálatos módon megkoronázott most ezzel a nappal, és mély lelki békét érez. Próféta látással azt is elmondta, hogy ezt a gyermeket az egész világ számára látja üdvözítőnek, szabadítóknak, majd végül az anyához fordulva azt is elmondta, hogy a gyermek nem siker által fogja ezt elérni, hanem szenvedéssel, sőt talán halállal.

Simeon azonban nem pusztán ezt a végén rossz hangulatú üzenetet mondta el Máriának, mert azt olvassuk, hogy az egész családot megáldotta. A jelenet nagyon szép lehetett.

Hogy ebből mennyit láttak-és hallottak meg mások, nem tudni, de Anna néni vélhetőleg ezt láthatta. Ő is odament, és Simeon bácsihoz hasonlóan ő is végtelen hálát érzett Isten felé, amiért megláthatta a Messiást, és ami érdekes, az az, hogy ő beszélt erről a felismeréséről mindazoknak, akik a szívükben tényleg várták a Messiást.

Az igehirdetésem elején mondott hallgatási sorozatokkal ellentétben ő hirdette a Felkentet, a Krisztust, a Messiást. Igaz, nem mindenkinek, hanem csak azoknak, akiknél azt látta, hogy nem szenzációhajhászból, hanem a tiszta szív vágyából örömmel hallanának arról, hogy megszületett végre a Messiás.

Érdekes, hogy ez az asszony, aki korai özvegysége miatt egész életében az akkori kor gondolkodásmódja szerint B listás hívő ember volt, hiszen Isten nem bánt vele különösebben irgalmasan, éppen ő nagy hálával és örömmel rohángászott, vagy talán inkább csoszogott a templomban, hogy látta a Messiást. Az is lehet, hogy nem megérzések alapján ment oda emberekhez, hogy kiknek is mondhatja el ezt a hírt, hanem talán az alapján, hogy a korábbi évtizedek alatt láthatta az ott tartózkodó embereknél, hogy némelyek nagyon várták a Messiást. Nekik mondhatta el nagy örömmel a jó hírt, az evangéliumot. Anna egész életében le kellett, hogy mondjon a maga gyermekéről, és most elemi erővel kiáltozhatta, hogy egész Izráelnek megszületett az isteni gyermeke, a mi gyermekünk, az isteni gyermek, a megígért Messiás.

Kedves testvéreim! Miről is szól ez a két történet? Arról, hogy akik egész életükben várták a cselekvő Istent, azok meglátták. Nem valami csodás esemény miatt. Hanem belső bizonyosságból.

Azt gondolom, hogy manapság, amikor olyan tündöklő üneppé vált a karácsony, akkor ezek az ígék különösen azok számára jelenthetnek nagyon sokat, akik nem a látványosságban, hanem a várakozásukban, türelmükben, a remélt dolgokba vetett bizalmukban és a nem látható dolgok létéről való meggyőződésükben keresik és találják az Istent. Ők nem azt látják, amit a többiek, hanem azt látják meg, amit a többiek nem. Mint Simeon és Anna, akik nem a gyermek szépségét látták meg, hanem a gyermek lelkét. Ők nem a szülők méltóságát látták meg, hanem annak a nehézségét. Ők nem a vágyak beteljesítésének Jézusát látták meg, hanem azt, aki sokak felemelkedésére és mások bukására adatott. Ők nem azt látták, hogy könnyebb korszak jön a jövőben, hanem azt, hogy a jövő sorsa eldőlt: Isten itt van.

Bár csak ilyen mély hitű karácsonyunk lenne, mint ezeknek az idős embereknek, akiknek a bölcsességét nem a koruk adta, hanem a hitük és életük hitelessége, nyitottsága, mélysége, kipróbáltsága. Nevük örökre fenn maradt. Simeon és Anna. Jegyezzük meg mi is a nevüket, amikor karácsonyt ünneplünk. Emlékezzünk meg róluk, mert ők nem csak testben látták meg Jézust, mint aznap talán többezren is, hanem lélekben és igazságban is. Ámen.